

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel Clara Simó

Cop d'estat

Estic esparverada en sentir de dia i de nit, i com una mena de contagi social (recordem la teoria dels mems), que l'independentisme és un cop d'estat. Però què diuen? Un cop d'estat és la usurpació del poder vigent. El colpisme a l'Estat espanyol té història. Recordem el cop d'estat de Primo de Rivera el 1923. I en plena "democràcia" espanyola, el cop d'estat de la Guàrdia Civil el 23 de febrer de 1981, que, per sort, va ser fallit.

Anomenar "cop d'estat" la necessitat d'un poble de fer un referèndum és una barbaritat. Crec que cal que llegim més llibres i que estudiem una mica, abans d'obrir la boca per dir bajanades.

Ara estic llegint un llibre absolutament recomanable: *Consells sobre política. A un governant incompetent*, de Plutarco. En els vint segles transcorreguts sembla que els poders amb prou feines si han evolucionat. Perquè Plutarco ens descriu unes situacions que serien perfectament transportables a

Cop d'estat? Què som, Pinochet? Volem governar Espanya? No digueu barbaritats. Només volem la llibertat. No costa tant d'entendre

l'actualitat. Mireu-ne un exemple: "Diuen que un llop no s'ha d'engrapar per les orelles, però, en canvi, el poble i la ciutat, sí que cal sobretot arrossegar-lo per les orelles; no s'ha de fer com alguns ignorants de l'art del discurs, que cerquen agafadors bastos i grollers entre la gent i l'arrosseguen per l'estómac tot oferint-li banquets, o que, a força de repartir de la bossa, o d'organitzar danses i lluites de gladiadors, es fan líders del poble o, més ben dit, ensibornadors del poble."

Si teniu la paciència de posar, en el text de Plutarco, la situació contemporània espanyola, els casos de corrupció, la malversació de diners, etc., us quedareu parats de l'actualitat d'aquestes reflexions.

Sovint sento tertúlies, llegeixo articles i escolto la ràdio i m'agradaria que un Plutarco contemporani escrivís un llibre semblant.

Cop d'estat? Què som, Pinochet? Volem governar Espanya? Apa, home, no digueu barbaritats. Només volem la llibertat. No costa tant d'entendre...

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Ombres d'estiu

Imma Merino

La continuïtat ajornada

He observat que hi ha capítols d'*Anna Karèнина* closos en un moment climàtic que du inscrite la paraula "continuarà". No hi deu ser aliè el fet que la novel·la va començar a publicar-se per entregues (per això, suposo, els capítols són curts) a la revista literària *Russkii Vestnik* (El missatger rus) sense arribar al final perquè aquest, justament, va ser motiu de desacord entre Tolstoi i l'editor Mikhail Katkov. Aquest procediment, en tot cas, continua prou associat al serialisme narratiu, que ara té una hegemonia televisiva. Tanmateix, a *Anna Karèнина* la continuació o conseqüència d'una situació sovint no arriba amb el pròxim capítol, sinó que pot ajornar-se durant moltes pàgines en què el narrador, abandonant la relació entre Karèнина i Vronski, segueix altres fils argumentals amb els quals es construeix una novel·la com un fresc social: el retrat d'una època amb els seus elements antropològics, polítics, econòmics, psicològics, filosòfics.

Així, després que Anna reconegui al seu espòs que estima Vronski, transcorren setanta pàgines abans que ella i

“A ‘Anna Karèнина’ la continuació o conseqüència d'una situació sovint pot ajornar-se durant moltes pàgines

el lector no coneguin les mesures que, segons li ha anunciat, Karenin emprendre per mantenir el seu honor. Setanta pàgines en què se'ns relata com viuen l'estiu, que allà hi comença al maig, diversos personatges. Kitty Xerbatskaia és en un balneari per curar-se d'un estat malalt originat en el

desengany per la traïció amorosa de Vronski: hi experimenta un desig de bondat que, volent imitar una jove curiosa dels altres, la durà a una situació equívoca (un malalt, casat, se n'enamora) que li farà reconèixer que la seva actitud és fingida, una impostura per semblar millor davant la gent. Dolly, germana de Kitty i casada amb l'adulter germà de Karèнина, s'instal·la al camp, a Iergusxov, no gaire lluny d'on Konstantin Levin feineja junt amb els camperols que treballen a la seva propietat experimentant una plenitud especialment viva quan sega. Levin, a la vegada desenganyat perquè Kitty va rebutjar la seva proposta de matrimoni, creu haver trobat el sentit de la vida en la relació laboral amb el camp i fins pensa que s'hauria de casar amb una camperola. Fins que un dia entreveu Kitty, en un carruatge, dirigint-se a casa de Dolly i els seus propòsits s'esvaeixen. La continuació d'aquest moment també queda ajornada. Sí, pot semblar que hi són els mateixos materials d'un fulletó, però Tolstoi tot ho transcedeix per fer-nos pensar sobre la vida.